

Ελληνικό

26/Αυγ/2019 00:05

Του Χρήστου Χωμενίδη

Όταν, το μακρινό (;) 2001, το αεροδρόμιο των Αθηνών μεταφέρθηκε στα Σπάτα, οι Έλληνες ζούσαν τον μύθο τους. Διατελούσαν σε κατάσταση τέτοιας ευδαιμονίας, τέτοια είχαν σιγουριά για το λαμπρό τους μέλλον, ώστε ένα άδειο οικόπεδο -έστω και πεντέμισυ χιλιάδων στρεμμάτων, έστω και στην προνομιακότερη θέση της Αττικής- σχετικά λίγο το λογάριζαν.

Ξεκίνησε ασφαλώς ένας διάλογος για την αξιοποίησή του σε χαμηλούς όμως τόνους. Η "οικολογική" άποψη (βάζω τη λέξη σε εισαγωγικά, καθώς οι παρ'ημίν οικολόγοι συχνά έχουν τόση σχέση με την οικολογία όση είχαν οι χίπηδες στις ταινίες του Γιάννη Δαλιανίδη με το Γούντστοκ) ήταν το Ελληνικό να γίνει μητροπολιτικό πάρκο. Ο οξυδερκέστατος κατά κανόνα στις διαπιστώσεις του Στέφανος Μάνος τούς προσγείωσε. Ένα τέτοιο πάρκο -κατά δύο χιλιάδες στρέμματα μεγαλύτερο από το Central Park της Νέας Υόρκης- θα ήταν εντελώς αδύνατο να συντηρηθεί. Θα παρήκμαζε, θα ρήμαζε, θα καταντούσε από τόπος αναψυχής σύγχρονη κόπρος του Αυγεία. Ο αιθεροβάμων συχνά στις προτάσεις του κύριος Μάνος -και άλλοι εξόχως αισιόδοξοι- εισηγήθηκε να αξιοποιηθεί το Ελληνικό ως τόπος εγκατάστασης Αθηναίων από τις υποβαθμισμένες περιοχές της πρωτεύουσας. Να αποσυμφορηθεί, φερ'ειπείν, η Κυψέλη, με τους μισούς κατοίκους της να μεταφέρονται παρά θιν αλός. Να γκρεμιστούν οι άσχημες πολυκατοικίες των 70'ς και των 80'ς, να διαπλατυνθούν τα πεζοδρόμια, να ανασάνει, να ομορφύνει ο αστικός ιστός. Κι ένα παιδί αντιλαμβάνεται ότι όσο ειδυλλιακό φαντάζει ένα τέτοιο σχέδιο, τόσο απραγματοποίητο είναι στη χώρα της δαιδαλώδους γραφειοκρατίας, όπου όλοι διαρκώς συγκρούονται με όλους. Εάν αποφασίζαμε να μετακομίσουμε την Κυψέλη, θα δίναμε απλώς δουλειά στα δικαστήριά μας -και στα ευρωπαϊκά δικαστήρια- για τα επόμενα τριακόσια χρόνια...

Μετη χρεοκοπία του κράτους το 2010, το Ελληνικό από ευχάριστος πονοκέφαλος, έγινε ιερό δισκοπότηρο. Αντιληφθήκαμε ξαφνικά την αξία του. Και όπως ο πνιγμένος από τα μαλλιά του πιάνεται, έτσι κι εμείς γραπωθήκαμε από αυτό. "Έχουμε τέτοιον εθνικό θησαυρό παρατημένο!" αναφωνούσαν πλείστοι όσοι και κατακεραύνωναν τις τοπικές δημοτικές αρχές, το Κεντρικό Αρχαιολογικό Συμβούλιο, κυρίως δε τον ΣΥΡΙΖΑ που έθεταν πιθανά και απίθανα προσκόμματα.

ΟΣύριζα ως κυβέρνηση, μετά την κωλοτούμπα του 2015, έδειξε να αλλάζει στάση. "Τραβάτε με κι ας κλαίω" συναίνεσε στην αξιοποίηση του παλιού αεροδρομίου. Δρομολόγησε ως έναν βαθμό την επένδυση, άφησε έστω και διστακτικά το νερό να μπει στο αυλάκι. Έτσι κι αλλιώς, η σχέση της κατ' όνομα Ριζοσπαστικής Αριστεράς με το πολύ μεγάλο κεφάλαιο πήγαινε από το καλό στο καλύτερο... Η εξαγγελία του υπουργού Στέργιου Πιτσιόρλα ότι αποτελούσε ζήτημα λίγου χρόνου να εμφανιστούν οι μπουλντόζες -φευ- δεν επαληθεύθηκε επί των ημερών του. Έπρεπε να αφιππεύσει ο ΣΥΡΙΖΑ της εξουσίας, να ορκιστεί πρωθυπουργός ο Κυριάκος Μητσοτάκης για να αποκτήσει το Ελληνικό χαρακτήρα υπερεπείγοντος. Η σημερινή κυβέρνηση μάς διαβεβαιώνει ότι βρισκόμαστε στην τελική ευθεία.

Τώρα λοιπόν είναι η ώρα να σκεφτούμε πώς θα θέλαμε εμείς την "αθηναϊκή Ριβιέρα". Και ας μην υπάρχει ιδιαίτερη πιθανότητα να εισακουστούμε. "Έχεις γρόσια; Έχεις γλώσσα!" λέει μια ηπειρώτικη παροιμία. Κι εμείς γρόσια δεν έχουμε.

Ηπόλη που θα ανεγερθεί -διότι για κοτζάμ πόλη μιλάμε- μπορεί να γίνει, συμβολικά αλλά και πραγματικά, η αιχμή του δόρατος της χώρας μέχρι τον 22ο τουλάχιστον αιώνα. Το νέο μας προς τα έξω πρόσωπο. Τη μία όψη του νομίσματός μας συνιστούν οι αρχαιότητες κι ό,τι υψηλό ή ευτελές έδωσε στην πατρίδα μας ταυτότητα μεταπολεμικά. Η άλλη όψη θα είναι το Ελληνικό.

Αλίμονο εάν ένα τέτοιο έργο καταλήξει εσωτερικής κατανάλωσης. Ένα υπερμέγεθες Mall, στο οποίο θα εκδράμουν τα Σαββατοκύριακα οι Αθηναίοι ου μην αλλά και οι κάτοικοι της επαρχίας. Γύρω του δε συμπλέγματα από πολυτελείς κατοικίες, οι οποίες θα απευθύνονται στους ντόπιους έχοντες και κατέχοντες. Αλίμονο άμα δούμε απλώς τα βόρεια και τα νότια προάστια να μετακομίζουν εκεί, να εγκαταλείπονται οι βίλες και να γεμίζουν τα ρετιρέ των ουρανοξυστών. Άμα δεν προσελκύσει το Ελληνικό ξένα φουσκωμένα πορτοφόλια, θα βγάζουμε απλώς τα δικά μας λεφτά από τη μία μας τσέπη και θα τα βάζουμε στην άλλη.

Και μόνο η δημιουργία του καινούργιου Ελληνικού -θα μού πείτε- θα αιμοδοτήσει την εθνική οικονομία. Θα ξυπνήσει τον ημιναρκωμένο, εδώ και μία τουλάχιστον δεκαετία, κατασκευαστικό τομέα. Δουλειές θα ανοίξουν, χιλιάδες άνθρωποι θα απασχοληθούν...

Καμία αντίρρηση. Θα αρκεστούμε ωστόσο σε μια ένεση τριετούς -πενταετούς άντε- διάρκειας; Ή θα προσβλέψουμε σε μια διαρκή και ικανή ροή αλλοδαπού χρήματος;

Οι μεγάλες επενδυτικές εταιρείες, που -σε σύμπραξη- θα αναλάβουν το έργο δεν μπορεί παρά να έχουν εξωστρεφή διάθεση. Καλύτερα από εμάς γνωρίζουν ότι αν βασιστούν στους Έλληνες καταναλωτές, δεν θα αποσβέσουν ποτέ. Και διαθέτουν προφανώς στοιχεία που αποδεικνύουν ότι το Ελληνικό μπορεί να γίνει πόλος έλξης για την ευρύτερη περιοχή, για την ευρύτατη άμα συμπεριλάβουμε και τους Κινέζους.

Στο σημείο αυτό τίθεται το κρίσιμο ερώτημα. Τι θα αποτελεί το δέλεαρ; Ένα φαντασμαγορικό, γιγαντιαίο καζίνο;

Απεχθάνομαι την ηθικολογία. Πιστεύω ακράδαντα ότι ο καθένας -εφόσον δεν βλάπτει τους άλλους

και δεν καταστρέφει το περιβάλλον- έχει αναφαίρετο δικαίωμα να ξοδεύει τα λεφτά του όπως επιθυμεί. Ο άνθρωπος διψάει για αδρεναλίνη, ο τζόγος τού την προσφέρει απεριόριστα. Υπό την πίεση των χρεών στη ρουλέτα, ο Ντοστογιέφσκι έγραψε τα σπουδαιότερα μυθιστορήματά του.

Δεν θα επιχαίρατε εντούτοις εάν -παράλληλα με το καζίνο- λειτουργούσε ένα υπερσύγχρονο γηριατρικό κέντρο; Εάν πλάι στους χρυσοθήρες έβαλλε ο "ασημένιος" τουρισμός για πάσχοντες και για υγιείς;

Δεν θα εκτιμούσατε την αξιοποίηση ενός τμήματος του αχανούς οικοπέδου για την ανέγερση ενός -και αγγλόφωνου- πανεπιστημίου;

Το ξεκίνημα ενός φεστιβάλ κινηματογράφου που θα 'χε -συν τω χρόνω- προοπτική να ανταγωνιστεί τις Κάννες;

Το μέγεθος του Ελληνικού αρκεί για να σε κάνει επιρρεπή στην ονειροπόληση. Καθένας με τα λόγια του χτίζει ανώγια και κατώγια. Η πραγματικότητα είναι ωστόσο ξεροκέφαλη. Το κέρδος κινεί τον κόσμο και όχι οι ευγενείς ιδέες.

Τισημαίνει όμως αυτό; Πώς θα έπρεπε να μάς ικανοποιεί η προοπτική ενός Λας Βέγκας της Ανατολικής Μεσογείου; Εγώ λέω όχι.

** Ο κ. Χρήστος Χωμενίδης είναι συγγραφέας*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)